

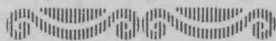
oblekli v težko bojno opravo. Počasi pa se je Petrček le razgledal. Čelada je imela namreč iz prozornega stekla narejeni odprtini, da je gledal Petrček skozi nji kakor skozi okno.

„Tako! Zdaj smo pa na luni!“, je naenkrat veselo vzkliknil profesor. „Nihče nas še ni prehitel. Mi smo prvi, ki stopamo na luno! Toda zdaj pazita in se dobro držita, pa malo zamižita, še bolj pa potrpite, če vaju bodo kaj zaskalele kosti. Le urno v te-le mehke čolničke.“

In kot bi bil izurjen glumač, je hušknil profesor ob teh besedah v viseč čolnič iz gumija, hkrati pa podal roko tudi Petrčku in njegovemu očetu, da sta se enako hitro skobacala v čolna, ki sta bila pripravljena za njiju.

Glejte! Komaj so bili vsi trije v čolnih, že je priletel zrakoplov z neznansko močjo ob trda tla na luni. Zahreščalo in zaropotalo je kakor v znamenje, da je vožnje na luno konec, konec pa tudi zrakoplova. Našim potnikom se je posvetilo preko glave, kot bi videli tri solnce. Zaskalelo in zagomazelo jim je po kosteh, kot bi jih spreletela uničujoča električna iskra, potem pa so obležali v svojih čolničkih iz gumija kakor da so mrtvi...

(Nadaljevanje „Kako je na luni“ v prih. letniku.)

Gustav Strniša :

Pred majniško Kraljico.

*Glej deklico, ki pred oltar
cvetočih rož polaga:*

*„O sprejmi ta cvetični dar
in mene, Mati blaga!*

*Kot skromne šmarnice blesté
in tebi v čast cvetó,
naj čisto moje bo srce,
naj tebi bo zvestó!*

*In ko odidem kdaj med svet,
v življenja spremljaj me vihar,
da se nedolžnosti mi cvet
osul ne bo nikdar.“*

